

Kvinnfolk vil så gjerne grine

Mel: Å jenta å jag

Dom sier: «kvinnfolk vil så gjerne grin».
Det kan vel kanskje vera no' i det.
Men ska dom skaffe ælt til seg og sine,
er det itte greit, for dæ veit je.
Væla den er grå, penga blir for små,
itte klær å få, itte nål og trå.

Klæa kan je nesten itte nevne.
Je må snart sverte baken å gå bar.
Stakken den har fått ei diger revne,
Å boksa kaste je i januar.
Nesten itte skor, den eine er for stor,
den andre er for stutt, med sula er det slutt.

Hæn Ola hæn kæn itte vara borte,
i hvertfall itte der'n må vara fin.
Hæn eig da itte dæ som heter skjorte,
Å itte knapp i boksesmekken sin.
Nei, heme må je ha'n, om natta som om
da'n.
Hæn bære går å grin, så sur som resbærvin.

Å onga, dom kæn itte gå på skula,
for klæa dom er bære lapp i lapp.
Å itte kom dom på en fest i jula,
å je å'n Ola vi var gla vi slapp.
For slitin var je før, å itte i humør,
å je er brent frå før, ta nabofolkets rør.

Nå har je byn't å pakke fisjekroker,
Å sitt mæ dætta der til langtt på natt.
Men nå går ligningsmenna rundt å snoker,
Å dæ je tjener ska dom ta i skatt.
Sliktno kæller vi, skatteflæeri,
Bære slit å stri, æll si levati.

Je trur vi snart må gi opp hele greia.
Vi klarer itte detti likevæl.
Vi tar med parge't ut i Hutiheia,
Å legg oss tel å svelte glugg ihæl.
Vi gjorde ælt vi rakk, tålmodigheta sprakk,
farvel og hjernens takk, fordømte flæerpakk.